

Situația s-a mai agravat și datorită faptului că unii dintre bulgarii care primiseră « bileturile de întoarcere » au blocat literalmente orașul Giurgiu, neîndrăznind să înfrunte răzburarea autorităților turcești de pe celălalt mal. Faptul că nici nu trec Dunărea, nici nu acceptă înscrierea între birnici, îndreptățește administrația să-i bănuiască de acțiuni primejdioase siguranței statului și să recurgă la tot felul de măsuri, spre a-i sili să-și clarifice atitudinea. La 12 august 1835, Ocîrmuirea județului primește dispoziții să identifice și să pună sub observație persoanele suspecte, să retragă *bilettele celor care încă nu plecaseră*, înscriindu-i în catagrafie, ori « să-i arunce peste graniță »¹.

Această atmosferă destul de încărcată, creată în bună parte de V. Nenovici, n-a schimbat însă cu nimic baza emigrației, care, în esență, continuă să rămână aceeași: grupuri noi de băjenari bulgari stăruie să vină cu încredere de peste Dunăre².

Se știe că Regulamentul Organic, o dată cu organizarea cordoanelor sanitare și carantinelor la Dunăre ca să împiedice pătrunderea bolilor epidemice, a formulat și măsuri prin care să se întărească paza granițelor³, în scopul de a opri trecerea bandelor de jefuitori înarmați. Așa se explică de ce, în 1833, Vornicia, sesizată de faptul că « mulți lăcuiori, băjenari de la feliiuri de locuri, trecînd cordoanele țării, au pășit în părțile acestui prințipat », caută să descopere pe noii sosiți, cerînd ocîrmuirii lista acestora cu toate deslușirile (numele familiilor, cîți membri le compun, locul de unde au venit, pe unde au trecut, ce au adus cu ei, ocupația și unde s-au așezat⁴). Raportul plășii Sărata, cuprinzînd și orașul Buzău, consemnează așezarea recentă în oraș a 17 familii de bulgari: 5 meșteșugari, 1 grădinar, 10 plugari și 1 argat, care trecuseră Dunărea pe la Hirșova⁵.

Dintr-un act al aceleiași plăși, întocmit la 10 martie 1834, cunoaștem numele altor coloniști, cărora le ajunsese la scadență termenul de nedajnici. E vorba de un *Catastih arătător de bulgarii slivneni veniți de peste graniță în 1831*, pe care figurează 39 de capi de familie, dintre care : 2 muriseră, 1 plecase la Ploiești, în Buzău erau 11 meșteșugari, 1 hangiu, 1 bogasier, 1 băcan, 1 bragagiu și 10 grădinari; restul : 1 cărciumar în Vernești, 1 căruțaș în Săseni, 2 croitori în Lipia și Merei⁶.

Cu toate măsurile luate de turci, în scopul de a se opri emigrarea, nu se poate spune că după 1835 a încetat cu desăvîrșire. Sub impulsul dezvoltării noilor forțe de producție capitaliste, elemente înaintate, active și întreprinzătoare ale poporului bulgar continuă să se strecoare în stînga Dunării, unde știau că afacerile progresează într-un alt ritm⁷.

Pe de altă parte, în noile împrejurări economice și politice, orașul Buzău și împrejurimile sale, în care totul era de făcut, au constituit un punct de atracție pentru bulgarii care, în general, căutau orașele și mai puțin satele cuprinse în zona lor de aprovizionare.

Menționăm, în această privință, numeroasele cereri din partea multor familii de coloniști bulgari, plecați anterior din oraș, de a reveni în 1837, sub

¹ *Ibidem*, dos. 2 295/1835, f. 35; dos. 4 471/1832, f. 11, 12, 26 și 34.

² *Ibidem*, dos. 4 386/1833, f. 1.

³ Ediția din 1847, București, p. 183—201; 459—497 și 501.

⁴ Arh. st. Buzău, *Ocîrmuirea*, dos. 4 386/1833, f. 1.

⁵ *Ibidem*, f. 11 și 12.

⁶ *Ibidem*, dos. 2 295/1834, f. 16.

⁷ De pildă, familiile Vencov, Dumitrof ș.a., care ajung să joace роли importante în viața economică a orașului Buzău.